

det Thing mod Formodning gif ind paa Paragrafens Affattelse, ſkulde jeg ikke gjøre nogen Indſigtelse derimod. Men jeg tror, ſom ſagt, at det maa erkjendes, at Forſlaget, ſaaledes ſom det nu foreligger paa det nævnte Punkt, indeholder en væſentlig praktiſk Forbedring. — Hvad dernæſt angaar — lad mig her nævne ſom det andet Punkt det, ſom jeg før nævuede ſom det fjerde — den noget ſkarpere Betiugſe, der er opſtillet med Henſyn til Afford, da tror jeg, at det maa ſiges, at det ved et Inſtitut, der er ſaa nyt ſom dette, og ſom jo derhos aabenbart indeholder et Brud paa den formelle Ret, idet der ſkal finde en Tvangseftergivelse ſted mod vedkommende Kreditors Willie, har ſine Fordele, at man i alt Fald begynder med ſaa megen Forſigtighed ſom muligt. — Jeg tør derfor paa ingen Maade ſige, at den Beſlutning, der opſtiller en ſtrengere Fordring, er mindre tilraadelig end den tidligere vedtagne Beſtemmelse. — Tilbage ſtaa ſaaledes kun de to Hovedpunkter, om hvilke Forhandlingerne væſentlig have dreiet ſig i det andet Thing, og det tør vel ſiges, at det er et Vidneſbyrd om, at Lovforſlaget med ſine mange dybtindgribende Beſtemmelſer, i det Hele er fundet fyldeſtgjørende, at Forhandlingerne have kunnet ſammentrænges paa diſe to enkelte Hovedſpørgſmaal. Det ene af diſe Spørgſmaal er jo Spørgſmaalet om Begrændſningen af Løsøreunderpant. Det var jo en bitterlig Kjendſgjerning, allerede forinden Lovforſlaget blev forelagt, at Meningerne om dette Punkt vare meget delte, og det ikke blot mellem Ikke-Jurifter, men ogſaa mellem Jurifter. Der har mellem forſkjellige praktiſke Jurifter været ikke ſaa liden Uenighed om det Synspunkt, ſom her burde være det afgjørende, og jeg feiler neppe, naar jeg om dette Punkt udtaler, at man, da Sagen forelaa her i Thinget, var forberedt paa, at der med Henſyn til ſamme vilde ſee Forandringer i Forſlaget, ſaaledes ſom det her blev vedtaget ved 3die Behandling her. Jeg tør tro, at den Løsning af de forſkjellige Tvivl, der frembyde ſig, ſom næſten enſtemmig er bleven vedtaget i det andet Thing, er ſaa god, ſom man efter Omſtændighederne omtrent kunde vente; jeg tror i det Mindſte, at vi ikke let kunde regne paa

nogen bedre Løsning af Forholdet under den ſtore Meningsulighed, ſom der i Birkelighe-den finder ſted mellem dem, ſom have overveiet diſe Forhold, ikke blot, ſom ſagt, mellem dem, der, om jeg ſaa maa ſige, leve i dem, men ogſaa mellem dem, der fra et juridiſk Standpunkt have betragtet dem. Det maa viſtnok erkjendes, at fra deres Standpunkt, ſom have ment, at Lovforſlaget oprindelg gif for vidt paa dette Punkt, maa det nu Vedtagne ſiges at indeholde en Tilnærmelse til de Paagjældendes Anſkuelse. Og paa den anden Side maa de, ſom holdt paa Lovforſlaget i dets oprindelige Form, dog langt foretrække det nu Vedtagne fremfor, at man ganſte ſkulde have ladet det blive ved den nuværende Tingenes Tilſtand. Jeg for min Perſon har ſaa meget mindre havt Betænkelighed ved at ſlutte mig til Forſlaget, ſom det nu i ſaa Henſeende foreligger, ſom jeg tror, at de videregaaende Beſtemmelſer uden Banſtelighed ved Benyttelſe af andre Retsformer vilde kunne have været omgaaede. — Tilbage ſtaar at omtale Spørgſmaalet om Udeladelsen af de oprindelige §§ 154 og 159. Med Henſyn hertil vil jeg ganſte oprigtig tilſtaa, at det har været mig en Overraſſeſe, at det Forſlag, ſom var optaget i diſe Paragrafer, mødte en ſaa stærk og levende Modſtand i det andet Thing, ſom det gjorde. Men jeg vil tillige ſige, at jeg ikke tror, at Noget, ſom har havt med ſtore Lovarbejders Gjenueførelſe at gjøre, kan være fremmed for den Erfaring, at vil man ſætte den Slags Love igjennem, ſaa nødes man af og til at tage ſin Fornuft fangen under den Mening, ſom træder En i Møde med ſaa ſtor en Styrke, ſom her har været Tilfældet. Vil man for enhver Pris paa ethvert ſaadant Punkt, uagtet der ikke er nogen beſtemt Nødvendighed derfor, ſætte ſin Mening igjennem, ſaa tror jeg, at man ved den Slags Lovarbejder let kommer til at løbe med Panden mod Væggen. Det var mig, ſom ſagt, overraſſende, at der viſte ſig en ſaadan ſær Kjærlighed for de efter min fulde Opfattelſe antilberede Beſtemmelſer i 5—3—28 og 5—7—7, ſom der har gjort, men det var mig tillige indlyſende, at Modſtanden paa dette Punkt var ſaa stærk, at jeg ikke veed, om den